

 SAGA
EGMONT

KRISTIAN CORFIXEN

SAIRAAHOITAJA

RIKOS JOKA RAVISTELI SKANDINAVIAA

Kristian Corfixen

Sairaanhoitaja

Rikos joka ravisteli
Skandinaviaa

SAGA Egmont

Sairaanhoitaja – Rikos joka ravisteli Skandinaviaa

Translated by Salla Korpela

Original title: *Sygeplejersken - En af Danmarkshistoriens mest spektakulære drabsager*

Original language: Danish

Copyright © 2019, 2022 Kristian Corfixen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728499658

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

ESIPUHE

En ole itse koskaan työskennellyt Christina Aistrup Hansenin kanssa. En ole ollut koskaan paikalla hänen työskennellessään sairaanhoitajana Nykøbing Falsterin sairaalassa.

Silti rohkenen kuvata yksityiskohtaisesti monenlaisia tapahtumia hänen vuosiltaan sairaalassa. Teen sen yli 3 000 sivua käsittävien, sairaanhoitajan tapausta koskevien asiakirjojen perusteella. Nämä ovat asiakirjoja, joihin olen päässyt tutustumaan virallista kautta tai jotka olen hankkinut muulla tavoin: potilaskertomuksia, ruumiinavausraportteja, rikoskemiallisia tutkimuksia, teksti- ja sähköpostiviestejä, asiantuntijalausuntoja, oikeuden istuntojen pöytäkirjoja, lääkelistoja, kuvakaappauksia sairaalan tietojärjestelmästä, valokuvia, kuulusteluraportteja ja poliisiraportteja, jotka eivät ole – ainakaan valtaosaltaan – aiemmin olleet kenenkään muun kuin poliisin, tuomioistuinten ja asianosaisten saatavilla.

Poliisin kuulustelupöytäkirjat ovat olleet erityisen tärkeitä lähteitä kuvauksilleni siitä, mitä Nykøbing Falsterissa tapahtui.

Olen perehtynyt yli sataan kuulustelukertomukseen, jotka ovat peräisin pääosin sairaalan työntekijöiltä. He ovat olleet tavalla tai toisella osallisina prosessissa, joka päättyi oikeusjuttuun Christina Aistrup Hansenia vastaan. Yli seitsemänkymmentä henkilöä todisti oikeudessa. Myös nämä todistajanlausunnot muodostavat perustan tämän kirjan kuvauksille. Lisäksi olen käyttänyt materiaalinani yli viidenkymmenen haastattelemani ihmisen kertomuksia, jotka olen kerännyt useiden haastatteluiden aikana. Haastateltujen joukossa on sairaanhoitajia, lääkäreitä, asiantuntijoita, asianajajia, poliiseja, tapauksen päähenkilöiden perheenjäseniä ja ystäviä sekä uhrien omaisia. Olen haastatellut myös tapauksen päähenkilöitä, joita siteeraan kirjassa ja jotka esiintyvät koko nimillään, kuten Christina Aistrup Hansen, jonka luona vankilassa olen vierailut useita kertoja. Olen haastatellut kirjaa varten myös tähtitodistajaa, sairaanhoitaja Pernille Kurzmann Larsenia, jonka ansiosta poliisi alkoi tutkia epäilyttäviä kuolemantapauksia Nykøbing Falsterin sairaalassa ja joka vaikutti merkittävästi siihen, että hänen kollegansa lopulta tuomittiin potilaiden murhayrityksistä.

Lähes kaikki Nykøbing Falsterin sairaalan sairaanhoitajat, joihin olen ottanut yhteyttä, ovat alkajaisiksi kysyneet minulta varautuneina, kummasta näkökulmasta aion tapausta kuvata.

Olen vastannut joka kerta: kummastakin näkökulmasta.

Tapauksessa on näet kaksi puolta. Tai se on jakanut osalliset kahteen leiriin. Yhteen leiriin kuuluvat ne, jotka tänäkin päivänä uskovat, että Christina Aistrup Hansen tuomittiin syyttömänä kahdessa oikeusasteessa ja että hän on maakuntasairaalan juoruilun uhri. Toisessa leirissä ovat ne, joilla ei ole epäilystäkään siitä, että hän yritti tarkoituksellisesti tappaa potilaita. Kenties

useampiakin kuin ne neljä, joiden surmaamisesta hän nyt kärsii vankeusrangaistusta.

Korostan, että Christina Aistrup Hansen tai Pernille Kurzmann Larsen – tai muutkaan – eivät ole vaikuttaneet siihen, miten olen päättänyt kuvata tai korostaa tapahtumia tässä kirjassa. Kenellekään ei ole tarjottu esimerkiksi maksua tai muokkausoikeuksia heidän suostuessaan haastatteluun.

Kirja perustuu siis yleiseen journalistiseen menetelmään. Olen pyrkinyt mahdollisuuksien mukaan tarkistamaan tosiasiat sekä varmistamaan haastattelemieni ihmisten kertomat asiat toisesta lähteestä. Jos olen törmännyt johonkin kiistanalaiseen seikkaan tai asiakirjojen valossa ristiriitaiseen tietoon, olen jättänyt tällaisen tiedon pois, jos asia ei ole merkityksellinen. Vaihtoehtoisesti totean tekstissä, että seikka ei kenties pidä paikkaansa. Samalla tavalla saatan lukijan tietoon väitteet, joita poliisi ei ole laajoista tutkimuksistaan huolimatta kyennyt vahvistamaan tai kiistämään.

Olen tietoinen, että joillakin lukijoilla on erilainen näkemys yhdestä tai useammasta kirjassa kuvatusta asiasta. Hyvin monella on mielipide sairaanhoitajan tapauksesta. Edes kahdessa eri oikeusasteessa annettu tuomio ei ole muuttanut sitä seikkaa, että tapauksen ympärillä velloo monenlaisia kotikutoisia teorioita. Työssäni olen tavannut monia, jotka ovat perustaneet ymmärryksensä täysin vääristyneeseen tai värittyneeseen käsitykseen siitä, mistä asiassa todella on kyse – kenties siksi, että he ovat lukeneet pelkkiä otsikoita tai vain harvoja lehtijuttuja tuhansien joukosta tai keskustelleet tapauksesta muiden kanssa. Tai ehkä he ovat kuulleet jotain joltakulta, joka tunsi jonkun, joka tunsi jonkun. Toivottavasti tämä kirja auttaa

luomaan kattavan, selkeän ja kokonaisvaltaisen kuvan yhdestä Tanskan historian järjestyttävimmistä murhatapauksista.

Sairaanhoidajan tapauksella on ollut kauaskantoisia seurauksia, jotka eivät ole rajoittuneet koskemaan vain niitä neljää potilasta, joiden murhista Christina Aistrup Hansen sai tuomion. Nykøbing Falsterin sairaalassa on Aistrup Hansenin työtovereita, jotka kamppailevat edelleen syyllisyudentunnon kanssa, koska he eivät reagoineet epäilyksiinsä aiemmin. On potilaiden omaisia – potilaiden, jotka joutuivat puolustuskyvyttöminä osallisiksi murhatapauksesta maatessaan sairaalassa, jonne yleensä mennään turvallisina mielin. Tapaus jätti jälkeensä vanhemmat, jotka joutuvat käymään vankilassa tapaamassa tytärtään vielä vuosien ajan. On myös tyttö, vasta 11-vuotias, jonka arjesta puuttuu äiti.

Sairaanhoidajan tapaus on kaikin tavoin traaginen ja muuttui vain traagisemmaksi, kun sen annettiin muhia niin kauan ennen kuin kukaan reagoi. Toivon, että tämä kirja auttaa meitä muistamaan tapauksen ja oppimaan siitä.

Kristian Corfixen, Kööpenhamina, tammikuussa 2019

1. LUKU

Hätäkeskukseen tuli puhelu neljä minuuttia ennen keskiyötä. Puhelimessa oli Nykøbing Falsterin sairaalan naispuolinen lääkäri, joka halusi ilmoittaa selittämättömästä kuolemantapauksesta. Näin tavallisesti toimittiin. Lain mukaan lääkäreiden on aina ilmoitettava viranomaisille viipymättä, jos heidän potilaansa kuolee äkillisesti ilman, että kuolinsyy on potilastietojen perusteella ilmeinen. Näin oli tapahtunut Arne Herskoville, potilaalle, jonka lääkäri oli julistanut kuolleeksi vähän yli kaksi tuntia aiemmin, soittaja kertoi.

Hätäkeskuksen työntekijä merkitsi muistiin päivämäärän – 4. maaliskuuta 2012 – sekä lääkärin ilmoittamat tiedot:

”Arne Herskov, 72 vuotta. Asuinpaikka: Falkevej 78 Idestrupissa. Eronnut. Nähty viimeksi tajuissaan tänään klo 7.00 ja 9.39 välisenä aikana. Sydänpysähdyksen jälkeen kytketty hengityskoneeseen. Kuollut tänä iltana. Veli Kenny on lähiomainen.”

Pian tämän jälkeen yön selkään kohti Nykøbing Falsterin pohjoista laitaa lähti partioauto, jossa oli kaksi poliisia. Klo 1.20 he ilmoittautuivat tehohoitoyksikköön. Poliisit kohtasivat sairaanhoitajan ja lääkärin, jotka kertoivat, ketkä olivat olleet tekemisissä potilaan kanssa päivällä ja illalla. Poliisit merkitsivät lehtiönsä nimiä ja puhelinnumeroita, minkä jälkeen heidät ohjattiin huoneeseen, jossa Arne makasi edelleen vuoteessaan. Kyseessä saattoi olla rikospaikka. Oven avatessaan he huomasivat, ettei huone ollut säilynyt koskemattomana. Arne makasi selällään sinisissä farkuissa ja ruudullisessa neuletakissa, jossa oli mustat hihat. Hänelle oli puettu omat vaatteet, koska hänen ei haluttu olevan sairaalavaatteissa perheen saapuessa hyvästelemään hänet. Kaikki hänessä olleet muoviletkut oli jo poistettu.

”Ruumis oli siistitty ja puettu, sillä kun vainaja oli julistettu kuolleeksi, ei tiedetty, että asiasta olisi ilmoitettava poliisille”, poliisit totesivat raportissaan. Sitten he menivät sairaalan osastolle M130.

Poliisille oli kerrottu, että Arne oli ollut viime päivät hoidossa osastolla M130. Juuri täällä hänet oli aamupäivällä löydetty elottomana sängystään ja henkilökunta oli yrittänyt antaa hänelle sydänhierontaa ennen kuin hänet oli siirretty tehohoitoon. Tuolloin työvuorossa olleet sairaanhoitajat olivat lähteneet kotiin jo kauan sitten. Nyt osaston M130 potilaat nukkuivat ja käytävällä käyskentelivät muun muassa sairaanhoitaja Ida sekä lähihoitaja Nina.

Tämä oli heidän toinen perättäinen yövuoronsa. Kun työtoverukset olivat saapuneet töihin klo 23, he olivat yllätyksekseen saaneet kuulla, että huoneen 134 iäkäs mies oli yhtäkkiä lakannut hengittämästä. Vielä edellisenä aamuna he

olivat molemmat nähneet Arnen ennen kuin olivat jättäneet hänet ja muut potilaat aamuvuorolaisten huomaan ja lähteneet kotiin nukkumaan. Ida oli keskustellutkin hänen kanssaan. Sairaalaan saapumisensa jälkeen Arnea oli ollut yleensä vaikea houkutella syömään mitään, mutta tuona aamuna hän oli herännyt aikaisin ja pyytänyt proteiinijäätelöä. Sitä hän ei ollut ennen tehnyt. ”Mieshän on piristynyt”, oli Ida tuuminut poistuessaan huoneesta. Hoikka mies oli jopa kiukutellut hänelle, mitä Ida oli pitänyt tervehtymisen merkinä. Arne oli alkanut parantua.

Nina oli vilkuttanut miehelle, kun tämä oli kömpinyt huoneestaan kohti käytävän vastakkaisella puolella olevaa wc:tä. Arne oli nyt kuollut, olivat työtoverit kertoneet antaessaan raportin muiden hoidossa olevien potilaiden tilanteesta yövuoroon saapuneille. Sitä oli vaikea käsittää.

Ida ja Nina eivät tieneet, että kuolemasta oli sittemmin ilmoitettu poliisille, ja kahden poliisin ilmestyminen osaston M130 ovelle tuntui epämiellyttävältä. Poliisit olivat ystävällisiä, mutta oli hämmentävää, kun he alkoivat sama tien esittää kysymyksiä huoneen 134 potilaasta. Nina kertoi poliisille vilkutuksesta käytävällä ja ajatuksistaan Arnen terveydentilan kohenemisesta. Ida kertoi proteiinijäätelöstä ja Arnen kaiken kaikkiaan parantuneesta ruokahalusta.

”Vainaja, joka oli yleensä hyvin masentunut, oli vaikuttanut piristyneeltä”, toinen poliiseista merkitsi lehtiönsä. Ja se oli siinä sen yön osalta. Poliisit olivat viipyneet sairaalassa vajaan tunnin, minkä jälkeen he palasivat parkkipaikalle ja nousivat partioautoonsa. Tapaus ei vaikuttanut kiireelliseltä, joten tutkinta voisi jatkua seuraavana aamuna.

Heidän lähdettyään Ida purskahti itkuun. Sinä yönä hän kertoi Ninalle asian, jota oli pohtinut jo jonkin aikaa. Osastolla M130 oli paljon potilaita, joiden vointi huononi äkillisesti. He olivat toki sairaita – siksihän he olivat sairaalaan joutuneetkin. Mutta Idan mielestä tapa, jolla heidän vointinsa romahti, oli kummallinen. Aivan kuten Arnen tapauksessa se tapahtui yleensä vuoron vaihtuessa. Ja kummallista kyllä, eräs heidän kollegoistaan oli aina paikalla, löysi elottomat potilaat huoneistaan ja teki hälytyksen.

Ida ja Nina menivät toimistoon ja löysivät kuolleiden kirjan. Se oli pehmeäkantinen vihko, jota säilytettiin toimistossa ja joka muistutti tavallista kouluvihkoa. Siihen henkilökunta kirjoitti osastolla kuolleiden potilaiden nimet. Viivoitettujen sivujen marginaalissa oli jokaisen potilaan nimen vieressä allekirjoitus. Se kuului yleensä jommallekummalle kahdesta sairaanhoitajasta tai lähihoitajasta, jotka olivat laittaneet vainajan kuntoon, kuten heillä oli tapana sanoa, jotta sukulaiset saattoivat tulla hyvästelemään hänet. Vihkoon oli tapana kuitata, kun tämä oli tehty.

Ida ja Nina laskivat kuolemantapaukset. Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi.

Vihkoon ei ollut merkitty suinkaan kaikkia, joiden sydän oli pysähtynyt heidän ollessaan M130:llä. Monet potilaista siirrettiin yleensä toisille osastoille, kun heidän kuntonsa heikkeni – kuten Arne, joka oli siirretty teho-osastolle. Sen sijaan vihkoon oli merkitty ne, jotka olivat menehtyneet M130:llä.

Kuusi, seitsemän, kahdeksan, yhdeksän, kymmenen.

Ida ja Nina laskivat, montako kertaa vihon sivuilla esiintyi sama nimi. Yksitoista, kaksitoista, kolmetoista.

Oli ilmeistä, että juuri *hänen* allekirjoituksensa oli useimmilla riveillä.

Neljätoista, viisitoista.

Ja tämä siitä huolimatta, että *hän* oli sairaanhoitaja. Useimmiten vainajien kuntoon laittaminen oli lähihoitajien tehtävä. Ainakin päivävuorossa, jolloin sairaanhoitajilla oli kiirettä kaiken muun kanssa.

Kuusitoista, seitsemäntoista, kahdeksantoista, yhdeksäntoista.

Tämä on aivan mielipuolista, Ida ajatteli. Kaksikymmentä, kaksikymmentäyksi. Kaksikymmentäkaksi.

Kaksikymmentäkaksi.

Kaksikymmentäkaksi.

Heidän kollegansa, sairaanhoitaja Christina, oli kirjoittanut nimensä kahdenkymmenen kahden M130:llä viimeisen puolentoista vuoden aikana kuolleen potilaan nimen viereen. Kukaan muu osastolla ei ollut kuitannut yhtä monta kuolemantapausta. Kukaan muu ei ollut lähelläkään kahtakymmentäkahta. Eikä Christina edes työskennellyt sairaalassa kokopäiväisesti.

Sinä yönä Ida sai vihdoinkin sanotuksi asiansa ääneen toisen kuullen. Hän ilmaisi Ninalle epäilyksensä: että Christina tappoi potilaita tarkoituksellisesti.

2. LUKU

Maakuntasairaala sijaitsee Nykøbing Falsterin kaupungin pohjoislaidalla. Punatiilinen sairaalarakennus parkkipaikkoinen on noin 15 minuutin kävelymatkan päässä keskustan kävelykadun päästä, pensasaitojen, huviloiden, rivitalojen ja matalien kerrostalojen keskellä.

Siellä ei liikennevaloihin muodostu jonoja, paitsi sairaalan vuoronvaihdon aikoihin. Täällä oli tilaa rakentaa aina merenrantaan saakka niihin aikoihin, kun Falsterin sairaala vihittiin käyttöön 1950-luvulla. Niinpä kuusikerroksinen sairaala valkoisine ikkunanpuitteineen kohoaa aivan veden äärellä ja avautuu Guldborgin salmen suuntaan. Nykøbing Falsterin sairaala on pieni. Mutta kuten potilaat, vierailijat tai työntekijöiden ruokalassa kolmannessa kerroksessa lounastaan nauttineet toistelevat: sieltä on upea näköala.

Jos potilaalla on onnea ja hänet sijoitetaan korkean pääarakennuksen sairaalakäytävällä sen paremmalle puolelle, sängystä avautuu hieno näköala, kun selkänoja nostetaan

pystyy. Jos vielä avaa ikkunan, voi tuntea asfalttitiien toisella puolella lainehtivalta mereltä puhaltavan tuulen. Sieltä näkee salmen yli Lollantiin – se kajastelee vihreänä niin lähellä, että vain sankka sumu estää näkemästä sinne asti. Sieltä tuodaan sairaalaan potilaita samoin kuin Mønista ja Etelä-Sjellannin eteläisimmästä osasta.

Falsterista ja ympäröiviltä saarilta tuodaan sairaalaan noin 26 000 potilasta vuodessa. Arne Herskov saapui sairaalaan 17. helmikuuta 2012.

Pikkuveli Kenny oli tuonut hänet hoitoon. Arne kenties kuuli, kun Kennyn beige Peugeot ajoi hänen pihaansa. Pikkuveli jäi hetkeksi autoon istumaan ja kuuntelemaan radiota, josta tuli perjantaisin vähän ennen puoltapäivää jalkapallo-ottelun selostus. Hän halusi kuunnella viimeiset minuutit ennen kuin napsauttaisi auton oven auki, astuisi ulos helmikuun pakkaseen, kävelisi nurmikon poikki ja ovesta sisään tapaamaan Arnea. Sammuttaessaan moottorin Kenny kuuli selvästi Arnen äänen. Veli huusi apua talon sisältä.

Kenny löysi hänet kylpyhuoneen lattialta. Arne oli kaatunut ja makasi hämmentyneenä ja säikähtäneenä lattialla eikä tiennyt, kauanko oli siinä ollut kykenemättä nousemaan ylös. Hänen kehonsa tuntui viileältä. Kenny soitti heti hätänumeroon. Ambulanssi tuli nopeasti. Peugeot oli vielä lämmin, kun hän pian sen jälkeen työnsi avaimen virtalukkoon ja lähti ajamaan sireenin perässä länteen Falsterin peltojen halki. Sinä päivänä, kun ambulanssi vei Arnen, kukaan ei osannut kuvitella, että hän ei enää koskaan palaisi kotiin pieneen, pensasaidan ympäröimään Falkevejin taloonsa.

Hän saapui sairaalaan iltapäivällä. Potilas vietiin tehohoitoyksikköön, eikä patja juurikaan painunut kuopalle hänen 61-kiloiseksi kuihtuneen kehonsa alla. Arne oli alipainoinen. ”Laiha”, lääkäri merkitsi sairauskertomukseen. Hoitohenkilöstö lisäsi, että Arne kärsi nestehukasta ja alhaisesta verenpaineesta. Hänen laboratorioarvonsa viittasivat siihen, että hänellä oli todennäköisesti myös keuhkokuume. Lääkäri päätti, että Arnen tulee saada antibiootteja kolme kertaa päivässä, jotta tulehdusarvot saataisiin laskemaan. Henkilökunnan Kennylle ja kolmelle muulle sisarukselle selostama hoitosuunnitelma oli helppo ymmärtää: Arnen tulisi saada monta kiloa lihaa luiden päälle, ja potilastietoihin kirjoitettiin suunnitelma ”ravitsemushoidosta”. Sairaanhoitajien oli huolehdittava myös nesteytyksestä. Arnella oli kyllä tapana nauttia nesteitä, muttei sellaisia, joita sairaalassa tarjottiin. Hän oli aina pitänyt oluesta. Arne rahtasi kotiinsa olutta kolmipyöräisen skootterin korissa samalla reissulla, kun haki Schousin kaupasta Marielystistä valmisruokaa, jota sitten lämmitti uunissa. Ja kun Arne istui kesäisin Sildestrup Strandin grillibaarin terassilla, pöydällä oli avattuja vihreitä pulloja. Aina Carlsbergia pullossa, muistelee läheisen kioskin pitäjä. Arnella oli tapana istua tuntikausia penkillä auringon kimmeltäessä hänen punertavan vaaleissa hiuksissaan. Kioskin pitäjä kaipaa yhä asiakasta, jonka jutut eivät muuttuneet hölmöiksi, vaikka olutta kului. Monet muistavat Arnen juuri oluesta, jota hän joi paljon. Jos hänen sisareltaan Birtheltä kysyy, oliko mies alkoholisti, vastaus on kieltävä.

”Ei todellakaan”, Birthe sanoo.

”Hän nautti elämästä.”

Ensimmäiset laboratoriotulokset Nykøbing Falsterin sairaalassa kertoivat omaa tarinaansa. Hänen elimistössään oli

elämän jälkiä. Erityisesti siinä oli jälkiä alkoholista, joka oli heikentänyt maksan toimintaa. Lisäksi Arne tupakoi. Hän kertoi lääkärille, että oli todennäköisesti polttanut 30–40 savuketta päivässä 15-vuotiaasta lähtien. Se oli kirjoitettu myös hänen potilastietoihinsa. Samoin yskä. Yskä, josta Falkevejin naapurit saattoivat iltakahvinsa ääressä todeta: ”Kappas, Arne on kotosalla.”

Arnen koti sijaitsi kesähuviloiden ja ympärivuotisesti asuttujen puutalojen keskellä siinä päässä tietä, jossa puut olivat jääneet siistimättä. Hänen talonsa oli ollut alkujaan työmaaparakki, mutta sen kupeeseen oli jo vuosia sitten kohonnut betoniharkoista lisäksi, jossa oli puulla lämpiävä uuni. Sen pienestä savupiipusta, puiden latvojen lomasta nousi mustaa savua heti kun ilmat kylmenivät. Hänen oveltaan oli vain muutama sata metriä rannalle, mutta Arne pysytteli enimmäkseen sisällä – ellei käynyt asioillaan pyörän ja korin kanssa. Sellaisina hetkinä naapurit saattoivat nähdä vilauksen hänestä. Arnen menossa tai tulossa omalla pihatiellään. Jos häntä pääsi tervehtimään kunnolla – uusilla asukkailla saattoi nimittäin mennä parikin vuotta ennen kuin tilaisuus siihen tarjoutui – saattoi huomata, että yksin asuva mies olikin kerrassaan puhelias.

Hänellä oli varsin teräviä näkemyksiä asioista. Arne vakavoitui aina puhuessaan hoitokodeista ja tavasta, jolla yhteiskunta kohtelee vanhuksiaan. Sukulaiset olivat myös kulleet hänen mielipiteensä huumausaineista, joita Arne oli koko ikänsä kironnut eikä voinut ymmärtää, että joku sortui niihin. Hän muuttui kuitenkin hellämieliseksi muistelllessaan nuoruutensa päiviä, kun oli jo teini-ikäisenä lähtenyt purjehtimaan ympäri maailman meriä Maerskin aluksilla.

Lapsuuttaan sisarustensa kanssa Nørrebron ruskeassa kestäkievarissa. Aikaa, jolloin hän – ennen roskakuskiksi ryhtymistä – möi kukkia ja vihanneksia Grønttorvetilla Kööpenhaminassa, missä hän myös tapasi tulevan vaimonsa torin laidan baarissa. Hänen mielensä kupli iloa kuin kapakka muutamaa tuntia ennen sulkemisaikaa. Hän rakasti juhliä, ja hänet tunnettiin siitä, että hän saattoi puhjeta laulamaan merimieslauluja ja vaikutti pohjimmiltaan aina iloiselta. Myös silloin kun oli yksin kotona ja joku veljistä tuli ilmoittamatta vierailulle ja löysi Arnen syömässä lihakaupasta ostamaansa pyttipannua – lempiruokaansa. Mutta viime aikoina oli ollut toisin. Arne oli ollut onneton.

Sanotaan, että kauheinta, mitä ihminen voi kokea, on oman lapsensa menettäminen. Sen Arne oli joutunut kokemaan. Muutama kuukausi ennen kaatumistaan kylpyhuoneen lattialle hän sai tiedon, että hänen ainoa poikansa Jimmy oli kuollut.

Jimmyn menettäminen oli hänen suurin tragediansa. Se jätti ammottavan aukon hänen elämäänsä ja kurkkuun sellaisen palan, jota hän ei saanut huuhdeltua alas. Ei millään määrällä olutta. Viime aikoina hän ei ollut enää edes yrittänyt salata sisaruksiltaan elämänhalunsa hiipumista. Arne oli surullinen. Hän sanoi, että oli kyllästynyt olemaan yksin. Ja vaikka veljet olivat tuoneet polttopuuta hänen kylmään taloonsa, ei mikään tahtonut lämmittää hänen mieltään. Valmisruokakaan ei oikein enää maistunut. Hän ei oikeastaan saanut enää alas muuta kuin olutta. Hänen mielialansa laski. Sisarusten oli raskasta seurata tätä. Niinpä perheestä tuntui lohdulliseltakin, kun Arne joutui sairaalaan, missä hoitohenkilökunta pitäisi hänestä huolta.

Palkittu bestseller yhdestä Tanskan tunnetuimmista
murhatutkimuksista

Poliisi saa puhelun varhain aamulla maaliskuussa 2015. Nykøbing Falsterin sairaalassa työskentelevä hoitaja epäilee kollegansa surmanneen sairaalan potilaita ja uskoo jälleen uuden murhan tapahtuneen yövuoron aikana. Pian useat muutkin todistajat kertovat epäilyksistään, että ahkera sairaanhoitaja olisi myrkyttänyt potilaita; jotkut ovat epäilleet sitä jo vuosia. Miksei kukaan ole reagoinut aiemmin? Entä missä ovat todisteet, kun potilaiden ruumiit on jo krematoitu?

Palkitussa reportaasissa toimittaja Kristian Corfixen palaa ilmoitusta edeltäneen yövuoron tapahtumiin, jolloin kolme potilasta kuoli epämääräisissä olosuhteissa. Alkaa Tanskan seuratuin rikostutkinta, jonka seurauksena syytetty sairaanhoitaja tuomittiin 12 vuoden vankeusrangaistukseen. Onko sairaanhoitajan tapaus esimerkki käsistä riistäytyneistä työpaikkajuoruista vai sarjamurhaajasta, joka tekee mitä tahansa saadakseen työyhteisönsä arvostuksen?

Kirja perustuu kattavaan taustatutkimukseen kuten haastatteluihin, potilaskertomuksiin, ruumiinavausraportteihin, sähköpostikeskusteluihin ja poliisin raportteihin. Corfixen päästää ääneen tapauksen keskeiset henkilöt – tuomitun sairaanhoitajan Christina Aistrup Hansenin sekä tutkinnan avaintodistajan.

Kristian Corfixen (s. 1988) on tanskalaisen Politiken-päivälehden toimittaja, joka on palkittu tutkivasta journalismistaan.

“Sairanhoitaja – Rikos joka ravisteli Skandinaviaa” on hänen ensimmäinen kirjansa ja se on voittanut useita kirja- ja journalistipalkintoja.